

Mirmanda
i el Tapís de
la Creació

Marc
Grijalvo

Calligraf
Novel·la històrica

**Mirmanda
i el Tapís de la Creació**
Marc Grijalvo

Edicions Cal·lígraf
Figueres, 2021

Primera edició —
abril de 2021

Publicació
Edicions Cal·lígraf, SL
Monturiol, 2, 1r 1a
17600 Figueres
Tel. (0034) 615 261 764
www.edicionscalligraf.com
info@edicionscalligraf.com

**Disseny de la col·lecció
i maquetació**
Jaime Vicente

Il·lustració de coberta
Dani Torrent

Impressió
DC PLUS, Serveis Editorials

Correcció
Núria Garcia Caldés

ISBN
978-84-123583-0-8

La publicació d'aquesta
obra ha rebut el suport
de la Diputació de Girona

Diputació de Girona

Dipòsit legal
GI 373-2021

© **del text**
Marc Grijalvo Pujol

© **d'aquesta edició**
Edicions Cal·lígraf, SL

*Queda rigorosament prohibida,
sense l'autorització per escrit
dels titulars del copyright,
la reproducció parcial o
total d'aquesta obra per
qualsevol mitjà o procediment,
incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic.
Les infraccions d'aquests
drets es troben sotmeses a les
sancions establertes a les lleis.*

Taula

LLIBRE PRIMER

VIATGE

JUNY DEL 2019

13

LLIBRE SEGON

RETROBAMENT I SOLITUD

JUNY DEL 1285

27

LLIBRE TERCER

LA MEZUZÀ

JUNY DEL 1285

77

LLIBRE QUART

EL REPIC DE LES CAMPANES

JUNY DEL 1285

123

LLIBRE CINQUÈ

MOSQUES

JULIOL DEL 1285

165

LLIBRE SISÈ

AIGUA SALADA

AGOST DEL 1285

203

LLIBRE SETÈ

LLÀGRIMES D'AMOR

SETEMBRE DEL 1285

255

LLIBRE VUITÈ

A CASA

SETEMBRE DEL 2019

281

Quan Barcelona era un prat
ja Mirmanda era ciutat;
forts gegants l'han aixecada,
que de pedra amb glavi tosc
quan los veien dintre el bosc,
fins los roures tremolaven.

El Canigó

JACINT VERDAGUER

LLIBRE PRIMER

Viatge

Juny del 2019

Sant Pere de Roda

Era el seu darrer any a l'escola i aquella sortida significava una de les últimes coses que faria abans d'entrar a l'institut. La Núria sempre s'havia mostrat com una alumna excel·lent, la nineta dels ulls de molts professors. I no només era bona en els estudis: sempre havia estat una esportista excepcional, amant del bàsquet i de qualsevol cosa que impliqués moviment i acció. Malgrat l'habilitat que aplicava a intentar quedar sempre en segon pla, el seu aspecte físic feia que sovint fos el centre d'atenció: tenia un cos sec, espigat i —com el seu germà petit— un ull de cada color: heterocromia de l'iris. Amb el pas dels anys, s'havia acostumat a les mirades encuriosides i als comentaris que es feien a cau d'orella persones que no coneixia.

Ara, però, estava completament allunyada d'aquella alumna modèlica i segura de si mateixa, i sempre atenta a les indicacions dels professors; aquell matí les coses eren molt diferents.

Amb el pas del temps havia començat a relacionar moltes coses que li havien passat, aparentment inconnexes, i que l'havien portat a viure una experiència difícil de classificar.

Dies abans de la sortida al monestir de Sant Pere de Roda, li havia vingut la regla.

Dies abans de la sortida al monestir de Sant Pere de Roda, havia tingut malsons estranys amb uns animals fantàstics que la pertorbaven.

Dies abans de la sortida al monestir de Sant Pere de Roda, un desconegut amb el braç tatuat li havia dit que es preparés per al viatge.

Però el que ho havia desencadenat tot, tot plegat, fou aquella visita al monestir un calorós matí de començament del mes de juny.

I no exactament la visita, sinó una persona en concret: en Pep.

En aquell moment, amb els seus companys, anava seguint el recorregut de la visita guiada per tot el recinte. Amb el cos estava a punt d'entrar a l'església del monestir, però el cap el tenia en un altre indret, completament allunyat de la majestuosa portada romànica que presidia l'entrada del recinte.

Però els motius que feien que aquell dia les paraules de la guia només fossin una remor llunyana eren sorprenents imprevisibles i semblaven del tot desconnectats del que li havia passat els dies abans.

La Núria havia mirat un nombre incalculable de vegades la nota que l'hi havia donat, escrita en un paper. L'observava d'amagat intentant dissimular l'enrojolament del rostre. Podia percebre clarament que la mirada d'en

Pep es dirigia a ella. Era incapaç de mirar cap al noi —i del tot unimaginable arribar a encreuar-se amb la seva mirada.

Aquell matí semblava que la vida de sempre li feia un gir imprevisible, com no s'hauria pogut imaginar. En Pep era, sens dubte, l'estrella de la classe: el noi més guapo, el que jugava millor a futbol, el que treia més bones notes, i tothom en volia ser amic i totes les noies li somreien... Malgrat tot, li havia enviat, a ella, una nota escrita a mà! A ella, la Núria, una nota que parlava ben clar.

«M'agrades. Fa temps que t'ho vull dir. Els teus ulls m'encanten. M'agradaria estar un moment amb tu, tots dos sols, i fer-te un petó».

El primer cop que la va llegir al seient de l'autocar —quan l'hi havia donat dissimuladament— va agrair moltíssim estar assegurada. El cor se li havia accelerat i tota ella feia figa. Tot i que no era com moltes de les bledes de classe que es desfeien perseguint en Pep tot el dia, no podia evitar sentir-se ben afortunada pel fet de tenir aquella nota entre les mans.

No li calia mirar-lo per notar que en Pep estava al seu costat durant l'explicació sobre la portalada. Va sentir —silenciosament sobresaltada— que li posava la mà a l'espatlla i se li acostava a l'orella per xiuxiuejar-li unes paraules.

—Si vols, quan fem el descans per esmorzar, ens podem veure al celler que ens han ensenyat fa un moment —va dir-li tot indicant amb la mirada l'espai que havien deixat enrere abans de dirigir-se a l'església.

La Núria només va ser capaç de fer que sí amb un gest subtil del rostre.

L'estona que va passar fins que va acabar la visita i fer la pausa per menjar l'entrepà que li havia preparat el seu pare se li va fer eterna.

Però finalment havia arribat l'hora.

Els alumnes, de tots els cursos, s'havien concentrat a l'esplanada del monestir aprofitant l'estona que, després de la visita, les mestres els deixaven per menjar alguna cosa. L'únic que se li va apropar va ser en Biel, el seu germà, i ella se'n va desfer ràpidament, amb alguna paraula grollera.

Estava sola, i nerviosa.

A peu dret, recolzada en una paret del monestir, rosegant-se les ungles.

No sabia què havia de fer, si anar-se'n cap al celler o esperar una mica.

Els nervis la consumien.

Finalment, va veure que en Pep marxava tot sol cap a la zona d'accés al celler.

A mig camí, el noi es girà i li va llançar una mirada fugissera acompanyada d'un somriure.

Respirà profundament, es va carregar de valentia i se'n va anar cap allà.

En Biel estava empipat pel comentari que li havia fet la Núria. Havia estat més despectiva del que era habitual. Era evident que volia estar sola. Com moltes vegades, va pensar.

Amb els seus amics, en Cèdric i en Jordà, es va posar a jugar a futbol amb el paper de plata dels entrepans, que havien aprofitat per simular una pilota. Al cap de poc ja estaven jugant en un camp i unes porteries imaginàries amb alguns dels companys de classe i altres nens que s'hi

van apuntar. Una discussió per si l'últim xut havia estat gol o no, havia fet intervenir les mestres, que els van prohibir continuar jugant. Malhumorat, en Biel es va asseure en un replà. Li havien aixafat el millor moment del dia. Al cap de poc, l'Aina —una companya de classe— se li va acostar:

—Biel, saps què m'han dit? Mira, la meva germana, la Mireia, que és molt amiga de la Júlia, perquè el seu germà també fa bàsquet i es troben en els partits, saps? Doncs mira, li han dit una cosa que és molt bèstia... Te la dic?

—Ai, Aina, no m'atabalis, que ens han tret la pilota i ara no podem jugar a futbol! Què vols?

—Si no vols no t'ho explico, però després no em diguis que...

—Què passa? —digué en Biel, resignat i pensant en la manera més ràpida d'acabar aquella conversa.

—Doncs, la teva germana...

—Què li passa, a la Núria? —va preguntar de sobte interessat per les paraules de l'Aina.

—No és segur, però a mi m'ho han dit... Sembla que en Pep ha fet veure que va per ella i, en veritat, és mentida. Han fet una aposta i, si és capaç de fer-li un *morreig* i gravar-ho amb el mòbil que té...

En Biel ja no li va deixar acabar la frase; l'esperit protector que se li desvetllava per la seva germana el va encegar. Era el germà petit, però això no li havia impedit tenir una devoció infinita per ella i un instint de protecció fraternal. S'aixecà d'un bot i va dirigir la mirada cap a l'últim lloc on havia vist repenjada la Núria feia uns instants.

No hi era.

Va començar a escanejar l'espai amb la mirada, però no la va veure enlloc.

—M'han dit que han anat al celler. A l'espai que hi ha a l'entrada del monestir —va dir l'Aina veient que en Biel buscava la seva germana amb impaciència.

No va acabar la frase que en Biel ja corria com un esperitat.

La sang li bullia.

L'espai tenia una il·luminació tènue que afegia —encara més— un clima romàntic a la trobada. La Núria havia traspassat el portal tota ella temerosa esperant trobar-hi en Pep.

I allà el tenia, dempeus, al mig de la sala, amb la roca de la muntanya i les pedres centenàries conduint la cerimònia.

La imatge no podia ser més idíl·lica, va pensar la Núria.

En entrar-hi, havia intentat —estèrilment— pronunciar alguna paraula, però no n'havia estat capaç. Només havia pogut respondre amb una ganyota que intentava ser un somriure les paraules que li havia adreçat en Pep. Amb uns passos lents i esporuguits, s'hi va apropar.

En uns instants —que li havien semblat eterns— ell també se li havia acostat, gairebé a menys d'un pam de la cara. Li podia notar l'alè i apreciar clarament les faccions tan ben esculpides que tenia al rostre.

No sabia què fer ni com actuar.

Es va limitar a tancar els ulls.

Finalment, va sentir l'escalfor dels llavis d'en Pep, que es fonien amb els seus. Una enorme sensació de plaer i d'humitat li va envair la boca. Després, va percebre com els braços l'encerclaven. Li semblava el moment més màgic que havia viscut mai.

Estava tan plàcidament absorta, que no va sentir el soroll del trepig accelerat que se li acostava, i tan sols va poder obrir els ulls i tornar a la realitat quan va notar que l'instant màgic s'estroncava sobtadament.

Amb una empenta, algú li havia apartat en Pep dels llavis.

Sorpresa, i després enfurismada, va veure com emergia la figura del seu germà entre la penombra.

—Què fas, nyicris? —havia cridat en Pep a en Biel.

—Ets un malparit! Deixa estar la Núria!

—Però què hi fas, aquí? Vols marxar? Quan t'enxampi a casa, te'n recordaràs! —va etzibar-li la Núria.

—A mi? És en Pep, el culpable! T'ha enredat i ha fet una aposta amb els seus amics! Ho vol gravar tot amb el mòbil! No t'estima pas!

La Núria es va quedar paralitzada. Aquelles paraules no podien ser veritat. Va mirar en Pep, però només amb el somriure burleta ja va tenir clar que el seu germà no mentia.

—Sí, i per culpa teva perdré l'aposta! Per la inútil de la rareta i el seu germà rabiós —va dir en Pep encarant-se als dos germans.

En aquell precís moment va començar una discussió entre els dos nois, encaminada irremeiablement a fer que allò acabés amb algun cop de puny. El seu germà era més petit, i ni tot el nervi que duia a dins podria equilibrar aquella baralla desigual.

Per a la Núria allò era secundari.

Estava ofuscada.

La felicitat, enorme, que havia sentit s'havia transformat abruptament. No entenia com en Pep, tants anys que feia que anaven junts a classe i a qui no havia dirigit

mai una mala paraula, el noi amb qui s'acabava de fer el seu primer petó, li pogués haver muntat aquell numeret.

Ara només sentia odi.

Un odi i una ràbia cada cop més punyents i més profunds.

Mai abans havia sentit odi amb aquella intensitat.

Podia notar que era físic, i que li emergia de l'estómac, li recorria el cos i li brollava a les mans. Notava com aquella energia concentrada li feia tancar els punys amb tanta força que es clavava les ungles a les mans.

L'única manera de poder alliberar aquella energia era cridar.

Primer, de manera suau, amb un crit sord que semblava un grunyit. Finalment, es va convertir en un crit fort, intens.

El seu germà abandonà la discussió amb en Pep i s'hi va acostar.

Li va posar les dues mans al rostre i cridà:

—Núria! Estàs bé? Què et passa?

Era ella, però de sobte va deixar de ser-ho. Malgrat que no movia els peus d'allà on els tenia, podia percebre clarament que estava en un moviment vertiginós.

Allà, quieta amb el seu germà.

Allà, amb un moviment frenètic que la transportava a sensacions ja viscudes, però no recordades fins a aquell moment.

Abraçades, crits, gana, plors, riures, i... notava clarament una llum engegadora que tot ho omplia.

Arreu percebia sensacions de flocs d'energia que suraven moguts per un vent inexistent.

Olors, sorolls, brogit del vent i esclat de l'aigua que colpejava unes roques.

Tot plegat es fonia en una sola cosa.

Enormement aclaparada i desorientada per sensacions desconegudes i sense sentit.

No era una seqüència temporal, totes les sensacions i les imatges s'anaven barrejant les unes amb les altres sense cap criteri ni cap ordre racional.

De sobte, va notar que aquell odi vertiginós, l'energia que li havia brollat de l'estómac, s'aturava. I amb aquella aturada, també van parar les imatges i les sensacions, tan reals com estranyes i llunyanes.

Finalment es deturava.

En sec.

I tot allò va parar.

Va notar que havia recuperat el control del cos.

Va notar que estava dreta.

Va notar que les mans del seu germà encara li acaraven el rostre.

Els hi va apartar amb delicadesa.

De mica en mica va obrir els ulls. Només podia percebre una claror exterior molt intensa que l'encegava completament.

Li costava parlar i moure's amb normalitat.

A mesura que la visió es feia més nítida, un ensurt la va sobresaltar: aquell noi que tenia a tocar no era el seu germà.

No tenia el seu rostre, ni els seus cabells, ni el seu cos espigat. Però no podia evitar entrar en contradicció amb el que sentia.

Aquell noi era el seu germà.

Tenia els seus ulls.

Els seus ulls —un de cada color— ho confirmaven.

I com ella, estava allà dret sense entendre el que li passava.

Va empassar saliva.

Va moure el cap i orientà la mirada al seu voltant. Estava en aquell espai del monestir, sí, però... en Pep havia desaparegut!

La cambra tampoc era la mateixa. Ara estava plena de pols i caixes i sacs i botes. Tot plegat amb una sensació de caos i desordre considerables. Fins i tot podia observar que hi havia una bota esquerdada que perdia vi. Instintivament va començar a processar-ne l'olor, una olor intensa. Una veu li va interrompre els pensaments.

—Núria? Ets tu? Què t'ha passat? I a mi, què em passa? Què és tot això? —deia amb un punt de temor en les paraules.

Automàticament, ella adreçà la mirada cap a qui percebia com el seu germà encara que físicament no ho semblés.

—Biel?

El noi va respondre amb una pregunta.

—Núria?

La pregunta va fer que es mirés a si mateixa.

Aleshores es va adonar que ella tampoc no era exactament la mateixa. Es notava una mica més alta i esvelta. Es va apartar del seu germà. Abaixà la mirada i es va observar els pits, que ja no eren simples insinuacions. Amb un caminar poruc, lent i maldestre es va apropar a una enorme paella de coure penjada a la paret, on el seu rostre quedava lleugerament reflectit.

Amb les mans es va palpar la cara.

Aquella no era la Núria que veia al mirall de casa cada mati.

—Núria, què passa, on som...? Ets tu, Núria...? Digues alguna cosa...

Tots dos es van mirar, espantats. No sabien què havia passat ni què significava.

Malgrat que els dos germans es reconeixien a si mateixos, no entenien exactament quin era el rostre que tenien al davant.

S'observaren en silenci.

Un silenci que es va trencar quan la porta es va obrir.

LLIBRE SEGON
Retrobament i solitud
Juny del 1285

Sant Pere de Roda

L'abat Ramon li havia encomanat la lectura mentre feien l'àpat. La seva veu era l'única que ressonava en el refector del monestir mentre els monjos menjaven en silenci.

Era una veu serena, càlida. Per això l'abat feia temps que l'havia escollit per aquesta funció.

Ja feia molts anys que havia ingressat a l'orde i podia afirmar que, sens dubte, aquella vida li havia portat una pau i un benestar que no preveia el dia que s'hi va incorporar. L'enyorança inicial de casa seva i dels seus éssers estimats havia deixat pas a una vida d'oració i treball que ja tocava a la fi. Era conscient que el seu pas per aquest món no es podia allargar gaire més temps. Però semblava que el Senyor es resistia a cridar-lo.

Alguna cosa, però, li va alterar la rutina habitual.

Era evident que devia haver passat alguna cosa excepcional i pertorbadora, alguna cosa que justificqués que tots els monjos abandonessin un dels moments que més

apreciaven i deixessin les copes plenes de vi sobre la taula. Els crits que procedien de l'exterior ho confirmaven.

Potser a causa de l'experiència i del pas dels anys, va seguir llegint el text fins a percebre que era l'únic monjo que quedava al refector. Decidí acabar la lectura quan hagués enllestit aquell paràgraf, encara que la veu li ressonés en una sala buida.

En un primer moment va pensar que devia haver passat alguna cosa amb un pelegrí. Fos el que fos, la tensió semblava que anava travessant les parets del monestir. Les noves anaven arribant també entre els murs. L'exèrcit francès de Felip III ja havia partit de Narbona cap a Barcelona. Era un exèrcit temible, amb set de venjança per la matança de les Vespres Sicilianes, format per més de dos-cents mil croats que ben aviat trepitjarien territori empordanès. Malgrat que les tropes franceses tenien dret de pas pel Rosselló, la població s'hi havia rebel·lat i oposava resistència als croats; les notícies parlaven d'autèntiques carnisseries. La defensa era impossible, i ni el nombrós grup d'almogàvers que hi havia atrinxerat a Peralada podria fer res per impedir-los el pas. El rei Pere estava amb ells, aguantant l'arribada de l'enemic. Girona també cauria sense defensa possible. I després... Barcelona! Els monjos confiaven que, en territori sagrat, no gosarien entrar-hi. Se sentien segurs entre els murs del monestir, i allò havia fet que s'incrementés el nombre de pelegrins —fins i tot de gent del camp— que hi anava buscant refugi. Les tensions, entre ells, començaven a ser un problema.

Encaparrat en els seus pensaments, decidí abandonar la sala buida i sortí pausat cap al claustre. Sabia que la frescor d'aquell espai contrastaria enormement amb

la calor que trobaria a l'esplanada exterior, d'on provenia tot el rebombori. Com sempre, abans de sortir feia una petita parada davant d'un dels capitells del claustre, on es podia apreciar la decoració de dos grius simètrics. Feia anys s'hi havia passat llargues estones contemplant-los, absort i nostàlgic, tot resseguint amb la mirada aquell bec d'àguila, i les ales enormes, i el cos de lleó tan impressionant. Alguns germans n'havien fet mofa, d'aquella passió, però ell no n'havia fet mai gaire cas. L'impressionava el realisme amb què el mestre escultor havia pogut reproduir aquelles figures mitològiques.

Finalment —quasi a contracor— sortí a l'esplanada. Era evident que hi havia alguna baralla.

Els monjos, expectants, estaven situats en una segona línia, mínimament allunyats de l'acció. Observaven que, al voltant de dues persones, s'hi havia fet un cercle que intentava enxampar-los.

—Veig que ja heu vingut, fra Aniol? Es veu que aquells dos han fet una trencadissa. Normalment ajuden fra Enric al celler i a l'hospital, però diuen que s'han tornat folls. Intenten reduir-los però no hi ha manera. Sembla que estiguin posseïts. Si no ho aconsegueixen, diuen que caldrà avisar els soldats de Sant Salvador.

Fra Aniol es va atansar una mica més per poder observar de prop la trifulga. Era poc habitual haver d'avisar els soldats, i encara menys per un parell de joves, per més folls que s'haguessin tornat. Entre la vintena de monjos del monestir, n'hi havia de joves i forts, i sempre comptaven amb l'energia dels pelegrins i els pagesos allotjats al monestir. Es va esmunyir entre els cossos dels qui no gosaven intervenir-hi, i així va poder observar els dos jo-

ves. Semblaven un noi i una noia, amb els vestits mig esgarrapats i bruts de pols. Efectivament semblaven els dos joves que ajudaven fra Enric al celler. Es defensaven com lleons, amb dos bastons que segurament eren d'algun pelegrí. Els feien anar amb una agilitat i rapidesa sorprenents, tanta que als homes que els volien reduir no trobaven la manera d'apropar-s'hi. Ell, amb unes empenyes suaus, es va anar obrint pas fins que va arribar a primera línia. Malgrat aquell acte de xafarderia, no tenia cap intenció d'intervenir-hi.

I els va veure!

En el precís moment que hi va creuar la mirada, no n'hi va quedar cap dubte.

Els cossos potser eren els dels dos ajudants de fra Enric, però no eren ells.

Els ulls, únics, no deixaven lloc a dubte.

Per un moment, va pensar que el cor li sortiria del pit.

Però no va ser ell sol.

La noia també l'havia reconegut. Ho percebia en la seva mirada.

Aquella distracció, quan el va veure, va permetre que uns pelegrins aconseguissin llançar-se sobre seu i els immobilitzessin a tots dos.

La lluna li oferia prou il·luminació per no entrebancar-se pel camí. Ja feia molts anys que no l'havia fet, aquella baixada. Malgrat el pas del temps, podia resseguir-ne cada revolt i recordar-ne tots els detalls. Es dirigia a la Cala Fonda, situada entre els poblats de Port de la Selva i Cadaqués, al bell mig d'aquell massís imponent que anava a trobar la mar de manera abrupta. Era una cala molt pre-

uada pels monjos, s'hi pescava d'una manera excepcional. La travessia, de ben segur, el tindria ocupat tres o quatre hores. Quan era jove —i les cames i l'energia l'hi permetien— era capaç de fer el trajecte en poc més de dues hores.

Pel camí li arribaven els sorolls de la nit. Per sort, la brisa l'acompanyava i li permetia gaudir d'una temperatura ideal durant el trajecte. Entrant ja a l'estiu, fins i tot era perillós, fer aquell camí a ple dia. Esperava que quan tornés a despuntar l'alba ja seria altre cop a la cel·la. Encara que fos ràpid a fer el recorregut, la seva absència a les matines no passaria desapercebuda, però en aquell moment l'importava ben poc.

Tenia molt clar l'objectiu.

Necessitava tornar a veure aquell ou petrificat.

Finalment, va arribar al punt que recordava. Des d'aquell indret, es tenia la cala Fonda als peus, recargolada en si mateixa, aixopluc de peixos i pescadors que no havien pogut tornar a casa abans del temporal. La lluna es reflectia en les aigües cristal·lines i el soroll de les onades li hipnotitzava la ment. Va decidir que es regalaria una breu estona de calma, quiet i gaudint d'aquell espai estimat.

Tot seguit —enlloc de baixar cap a la cala— va començar a vorejar-la des dels penya-segats. Fra Aniol sortia del camí dibuixat pel el pas del temps, i les esgarrinxades per aquell terreny van començar a causar-li algunes ferides. La vegetació —no gaire alta— era espessa, i costava travessar-la. Sobretot, ho era per unes cames ja cansades i feixugues.

Arribà al punt que recordava perfectament. Aquell pi, vinclat per la força de la tramuntana i mantingut en

un equilibri impossible, marcava el lloc convingut. Certament, era més gran que l'última vegada que hi havia estat: el temps passava per a tothom.

Entre esbufecs, es recolzà a l'arbre. Un cop recuperat, es va ajupir i es disposà a apartar unes pedres que amagaven l'espai lliure que quedava entre les arrels. Era el lloc on havia guardat aquell ou tan immens.

S'endugué un ensurt enorme.

L'ou —que havia estat completament petrificat els més de trenta anys que havia passat al monestir— ara estava obert.

Agafà les dues closques amb les mans i va quedar impregnat d'una massa viscosa i enganxosa.

El cor li batejava acceleradament i li costava empassar-se la saliva.

Sí.

L'ou s'havia obert.

Els havien tornat, d'allò ja no en quedava cap dubte.

No podia ser casualitat que aquells dos fets coincidissin en el temps.

La pregunta que ràpidament li va creuar pel cap era simple: I la criatura que havia estat esperant pacientment durant tot aquell temps, on era? Si en un primer moment li havia fet visites amb molta freqüència, esperant la nova, el pas del temps les va anar espaiant. Primer setmanes, després mesos, i ara li costava recordar amb precisió quina havia estat la data de la seva darrera visita. Tants anys esperant que s'obris, no podia ser que se li hagués fos tot plegat.

Amb tantes emocions i interrogants va notar com un rodament de cap.

Va posar malament el peu i perdé l'equilibri tot entrebancant-se amb una arrel.

En caure, va notar perfectament com fregava amb la cama una d'aquelles pedres punxegudes de la muntanya.

Com un ganivet afilat li havia esquinçat la pell i li havia causat un tall profund.

El dolor era intens.

Va mirar de posar-se dret i no va poder. Va esquinçar un tros de l'hàbit i el va prémer fort contra la ferida per contenir la sang que en brollava.

Va provar d'aixecar-se i caminar però no podia.

Decidí que reposaria uns instants per intentar recuperar les forces. No podia estar-se allà gaire temps; al monestir, ningú sabia on era.

Havia de tornar. Però també tenia un motiu més profund: havia de parlar-hi, amb ells. Només ells el podrien ajudar a trobar la criatura que havia sortit de l'ou.

Tancà els ulls per centrar tots els esforços a pensar com s'ho podia fer.

Va focalitzar totes les energies per mirar de repenjar la cama i aixecar-se. Dos intents frustrats el van fer tornar a terra. Malgrat la situació extrema, les imatges de la joventut li bombardejaven la ment i no podia evitar pensar en en Gifré i l'Agnès; i l'Espurna i la Neu; i també en la seva germana, la Blanca. Ni tan sols sabia si encara vivia. Va tancar els ulls i respirà profundament, com as-saborint lentament el plaer del retorn d'aquells records ja quasi enterrats.

Distret amb els seus pensaments, el sobresaltà un cruixit de branques.

Immediatament, obrí els ulls.

Va moure el cap en totes les direccions i, finalment, el veié.

Era allà, al seu davant.

I molt petit. No devia sobrepassar un parell de pams. Fra Aniol va romandre quiet, immòbil.

Però no tenia por.

Era joia el que sentia.

Immensament feliç de poder tornar a veure una criatura com aquella una altra vegada.

L'animal s'apropà amb passos lents i maldestres fins que quedà situat als seus peus. Se li atansà a la cama i li llepà les ferides. Mentre ho feia, fra Aniol va allargar el braç i li començà a acaronar el clatell.

Era preciós.

No n'havia vist mai un de tan petit. Va pensar que molt probablement feia poques hores que acabava de néixer.

El bec era llarg i prim, i el plomatge tan suau com el recordava.

Va anar estenent la carícia pel llom de l'animal fins que les plomes es van convertir en pèl, un cop superat el llom.

Després, es podia notar perfectament la musculatura forta, llisa, i finalment va enjogassar els seus dits amb la cua.

Mentre l'acaronava, la bèstia va sacsejar les ales de manera majestuosa, malgrat que era evident que encara no podia volar. Tenia tot el cos bru, però la punta de les plomes de les ales era blanca com la neu. Quedava clar de qui era fill!

La saliva de l'animal començà a fer efecte, i en pocs segons notà com les ferides ja estaven guarides. Aque-

lla era una de les propietats que incrementaven la màgia d'aquells animals. La seva besada podia guarir, tan de pressa com matar lentament. Ell, en cap moment, havia dubtat del resultat.

Potser per això havia viscut tant de temps.

Potser per això el Senyor encara no se l'havia emportat.

Encara havia de tornar a amanyagar el llom d'un griu.

Sant Pere de Roda

—Núria, què passa? Què significa, tot això? Qui era aquell monjo? —preguntà en Biel a la seva germana.

—No ho sé, no entenc res... Descansa una mica —respongué la Núria mentre acollia entre els seus braços el cos desconegut del seu germà.

L'única certesa que tenia en aquell moment era que estava allà, asseguda i repenjada d'esquena en una paret del monestir. Malgrat que tot indicava el contrari, aquella era la seva nova realitat. Pràcticament havia passat tota la nit desperta, i només el cansament i l'abatiment pels cops rebuts van fer que el son li relaxés el cos. Feia una estona que havia despuntat l'alba, i novament s'havia despertat. Tot era molt confús. Semblava irreal, però el dolor que s'escampava per tot el cos li recordava que no era cap somni. De fet, més aviat semblava un malson.

Estava segura d'estar a Sant Pere de Roda, el monestir que havia visitat amb l'escola just feia un dia. O això li semblava, ja que l'espai i el temps semblava que havien embogit.